

[Socialministeren.]

serne. Men man skal ikke uden videre gå ud fra, at man kan gå så langt med pensionsbidraget, at det dækker det allervæsentligste af pensionsudgifterne, for det vil betyde, at vi får en meget hård kopskat, som vil ramme de mindste indtægter hårdt. Også det henleder jeg opmærksomheden på.

Med hensyn til, hvorvidt der er perspektiver i det forslag, der er stillet, skal jeg henvise til, at det er et problem, der har været arbejdet med i mange år, og det har det perspektiv, at vi skal gennemføre fuld folkepension nu for derved at have et grundlag for en videregående tillægspensionsordning. Et regeringsudvalg arbejder med det efter det svenske mønster. Perspektivet er her ganske klart.

Tjenestemændene skal jeg ikke sige noget om, for det spørgsmål vil den højtærede finansminister svare på.

Til det ærede medlem hr. Iver Poulsen skal jeg nøjes med at sige, at når det ærede medlem vil gå ind for, at den grundpension, som låses fast nu, skal alle betale, og derefter vil gå ind for den anden form for en forsikringsdækket overbygning, så har vi allerede fået den første tilhænger af den svenske tillægspensionsordning, og det kan jeg, om jeg så må sige, kun på forhånd sige tak for, for dér sporer det ærede medlems tanker jo over, når vi kommer til at tænke nærmere over denne sag.

Til det ærede medlem hr. Chr. Madsen skal jeg sige, som det ærede medlem fru Grethe Philip sagde, at det ærede medlem løber fra sin egen indstilling i kommissionen. Det ærede medlem sagde i kommissionen, at han ville gå ind for fuld folkepension, hvis der kunne komme forbedringer for de nuværende pensionister. Vi gennemfører forbedringer for de nuværende pensionister, som det ærede medlem har givet tilslutning til og vil stemme for, altså har vi indfriet hans forudsætninger for at kunne gå ind for fuld folkepension, og så vil han alligevel ikke. Det kan man kun notere sig.

Med hensyn til ændringsforslagene ved-

rørende forhøjelse af invalidernes pensions-tillæg fra de 900 kr. til de 1600 kr. skal jeg sige, at det ærede medlem er kendt med, at der sidder et udvalg i socialministeriet og arbejder med en selvstændig ordning for invaliderne. Det er regeringens opfattelse, at invalideloven og alderspensionsloven i princippet ikke har noget med hinanden at gøre, og at invaliderne må have en placering, der svarer nogenlunde til den placering, de ville have haft på arbejdsmarkedet, hvis de ikke var blevet ramt af invaliditet. Det er det, man prøver på at finde ud af. Man skal ikke tage en enkelthed ud af helheden, som det ærede medlem hr. Chr. Madsen gør, men vi skal gennemføre den tilbunds-gående ændring til fordel for invaliderne, som jeg ved man kan opnå tilslutning til her i salen. Derfor tillader jeg mig at afvise det ærede medlems ændringsforslag.

Jeg vil gerne videre sige til det ærede medlem hr. Chr. Madsen, at nu har vi gang på gang hørt om de lande, vi kan sammenlignes med, og som det ærede medlem altid påstår vi er kommet bag efter, og det ærede medlem henviser i reglen til Norge, som han hævder har haft større fremskridt socialt set end vi. Jeg har slået tallene efter. De findes i en samordning af de nordiske landes statistik vedrørende den sociale lovgivning i 1960. Jeg kan se dér, at for Danmarks vedkommende brugte vi i 1948 8,4 pct. af bruttonationalproduktet eller bruttonationalindkomsten til sociale formål. Procenten steg i 1961 til 10,8 pct., altså med ca. 30 pct. Det ærede medlem nævner gerne Norge. Dér var procenten i 1948 6 mod vor 8,4, og de kom op på 10,5 pct., hvor vi er oppe på 10,8 pct. Når man regner med procenter, får man naturligvis en større stigning, når udgangspunktet er lavere. Det er det, det ærede medlem benytter sig af. Forholdet var det, at Norge havde svært ved at komme på fode efter krigen og ikke kunne gøre sociale fremskridt i samme takt, som Sverige og Danmark kunne, men det er vundet ind efterhånden.